

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2018, č. j. 43 A 159/2018 – 8,

t a k t o :

- I.** Návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů **se zamítá.**
- II.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- III.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal ke Krajskému soudu v Praze (dále „krajský soud“) žalobu, kterou se domáhal, aby soud uložil žalované povinnost vydat rozhodnutí ve věci poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

[2] Krajský soud dospěl k závěru, že dle § 7 odst. 2 s. ř. s. není ve věci místně příslušný, neboť žalovaná má sídlo v působnosti Městského soudu v Praze, proto shora označeným usnesením postoupil věc k rozhodnutí Městskému soudu v Praze. Toto usnesení napadá nyní stěžovatel kasační stížností; v ní obecně nesouhlasí s postupem krajského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení o postoupení věci zrušil; současně požaduje, aby mu bylo přiznáno osvobození od soudního poplatku a byl mu ustanoven advokát pro řízení kasační stížnosti.

[3] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná.

[4] Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, ve kterém dospěl k následujícímu závěru: „*Stěžovatel má povinnost zaplatit poplatek za řízení o kasační stížnosti jen tehdy, pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu*“

o návrhu ve věci samé (o žalobě), či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností [§ 1 písm. a), § 2 odst. 2 písm. b) a § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích.“ Tak tomu v dané věci není, neboť napadeným usnesením nebylo rozhodováno o návrhu ve věci samé. Závěry rozšířeného senátu učiněné ve vztahu k soudnímu poplatku dále promítl rozšířený senát i do úvah o povinném zastoupení stěžovatele: „Je-li podána kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o neosvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce či proti jinému procesnímu usnesení učiněnému v řízení o žalobě, je rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti učiněno v rámci tohoto řízení, a proto se zde ustanovení § 105 odst. 1 a 2 s. ř. s. neuplatní.“ Nejvyšší správní soud proto splnění poplatkové povinnosti ani povinné zastoupení nevyžadoval; nadto stěžovatel má sám vysokoškolské právnické vzdělání, které požaduje § 105 odst. 2 s. ř. s.

[5] Nejvyšší správní soud nicméně posoudil k žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, zda je tomu třeba k ochraně jeho práv, a s ohledem na předmět věci a podanou kasační stížnost dospěl k závěru, že nikoli; projednávaná věc týkající se místní příslušnosti krajského soudu je jednoduché povahy, přitom již bylo v obdobných věcech stěžovatele zdejším soudem opakovaně rozhodováno; kasační stížnost je sice stručná, ale projednatelná a Nejvyšší správní soud o ní může bez dalšího, na základě podkladů obsažených ve spise, rozhodnout.

[6] Nejvyšší správní soud následně posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázkou místní příslušnosti v případě poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb. ve vztahu k Vězeňské službě ČR se opakovaně zabýval např. ve věci sp. zn. 4 As 269/2018 či sp. zn. 5 As 284/2018. Z uvedené judikatury přitom vyplývá, že podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Podle § 1 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky, je Vězeňská služba ČR správním úřadem a účetní jednotkou (odst. 3). Organizačními jednotkami Vězeňské služby ČR jsou generální ředitelství, vazební věznice, věznice, ústavy pro výkon zabezpečovací detence, Střední odborné učiliště a Akademie Vězeňské služby ČR. Generální ředitelství zabezpečuje plnění společných úkolů ostatních organizačních jednotek, které metodicky řídí a kontroluje. V čele vazebních věznic, věznic, ústavů pro výkon zabezpečovací detence, Středního odborného učiliště a Akademie Vězeňské služby jsou ředitelé, které jmenuje a odvolává generální ředitel (odst. 4). Podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky, právní úkony jménem státu činí za Vězeňskou službu ČR generální ředitel. Ředitelé vazebních věznic, věznic a dalších organizačních jednotek Vězeňské služby ČR jsou oprávněni jednat a činit právní úkony za Vězeňskou službu ČR ve všech věcech, kromě těch, které podle tohoto zákona nebo rozhodnutí ministra nebo generálního ředitele patří do jejich pravomoci. Stěžovatel se domáhá vydání rozhodnutí, k němuž je v prvním stupni ve smyslu výše uvedeného příslušná Vězeňská služba ČR, která je správním orgánem (úřadem) a povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Vězeňská služba České republiky sídlí v Praze. Místně příslušným krajským soudem k projednání žaloby je tedy Městský soud v Praze.

pokračování

[9] Usnesení krajského soudu bylo vydáno v souladu se zákonem, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu